

sikkert blive en let Opgave i det høje Ting. Der er vel al Sandsynlighed for, at der neppe vil være mere end et Medlem af det andet Ting, som vil nedlægge Indsigelse mod, at denne Sag gaar igennem. Den vil hurtig gaa gennem det andet Ting til Statsraadet, for at blive færdig til at træde ud i Livet.

De Ytringer, der ere rettede direkte mod mig, ere omtrent de samme, som jeg tidligere har hørt ved lignende Lejligheder. Man udtrykker det omtrent saaledes, at jeg skulde have sagt, at det var dog egentlig Smaating, der kunde drøftes og forhandles om. Jeg er ikke sikker paa, om Ordene faldt saadan, men det kommer det heller ikke an paa, for Sagen er, at i Forbindelse med alt, hvad der samtidig laa for, er dette i og for sig ogsaa Smaating. Sammenlignet med de store Spørgsmaal, hvor man fik det Indtryk, at Regeringen gled bort fra Venstres Spor over i den Forbindelse, som nu er ved at fuldbyrdes, den saakaldte konservative Sammenslutning, sammenlignet med dette store Hovedspørgsmaal, som den Gang dukkede op og tegnede sig for os gennem Konseilspræsidentens Udtalelser baade privat og offentligt, blev et Spørgsmaal som dette ganske vist forholdsvis lille. I øvrigt, hvad der er smaat og stort, er altid relativt, og det er ganske vist, at hvis det havde været den ny Regerings Opgave at styrke og arbejde paa, at Venstre kraftigt og solidt fremmede sine Formaal, havde der ogsaa været Mulighed for at forhandle disse Spørgsmaal roligt, nøgternt, jævnt og sagligt, uden at de havde faaet hele den politiske Karakter, som de nu efter hele deres Forbindelse nødvendigt have.

Da den højttærede Konseilspræsident første Gang tog Ordet i denne Sag, tog han en overordentlig troskyldig Mine paa og lagde ud i den Retning, at dette her var noget ganske jævnt og ordinært, noget, som man allerede havde været vant til saa mange Gange før, og som ogsaa vilde komme igen senere i Tiden. Det drejede sig kun om, at der kom et Tidspunkt, hvor Lønningsforholdene ved en eller anden Etat trængte til Revision, og saa tog man dem op og gennemførte Revisionen. Men den Forklaring skal den højttærede Konseilspræsident længere ud paa Landet med end til os, han skal i ethvert Tilfælde helt over Øerne. Jeg ved ikke, om han kan stoppe den i sine tro Vestjyder. Det kan jo være. Men jeg har dog saa megen Tro til deres Forstaaelse af Sagen, at der vil blive trukket paa Skuldrene, ja maaske

endog paa Smilebaandet, naar den højttærede Konseilspræsident vil forsikre dem, at det er ganske analoge Forhold med de mange andre, vi have haft, hver Gang vi optog en Lønningslov til Revision. Det er fra alle Sider markeret saa stærkt, at det skulde synes unødvendigt igen at understrege dette: at dette Forslag helt igennem slaar til Lyd for noget særegent.

Da det kom frem, vilde man føle sig for, og man begyndte da med disse meget omtalte Forhandlinger med Venstres Bestyrelse, som man ventede vilde føre til senere Forhandlinger med Venstrepartiet og en deraffølgende Løsning af hele Spørgsmaalet. I den Tid, jeg har siddet i Venstres Bestyrelse, er det aldrig sket med noget andet Lønningsforslag, uagtet vi have haft mange, at man er gaaet den Vej. Dette maa vel allerede være et ret tydeligt Bevis paa, at man straks har set, at denne Sag var af en særlig Karakter. Ellers var man vant til, at Regeringen, naar den fandt, at der var Aarsag til at foretage en Lønningsrevision, hverken spurgte Per eller Povl. De hverken tiggede eller bade. De hverken foranstaltede Sammenkomster eller gjorde andre Forberedelser. De kom kun med deres Forslag, og de fik saa den saglige Behandling, som man ønskede. Her vidste Regeringen, at det ikke var en Sag, der var analog med de andre Lønningslove, men at den havde en saa særlig Karakter, at man var nødt til at behandle den fra helt andre Synspunkter og efter en helt anden Fremgangsmaade. Og saa valgte man den Fremgangsmaade, der netop fra allerførste Begyndelse karakteriserer denne Sag som en Mærkesag.

Efter at man havde gjort sine Forsøg over for Venstres Bestyrelse og ikke var kommen igennem dermed, har man prøvet ekstraordinære Midler til at faa denne Sag dreven igennem. Man er gaaet det næste Skridt, idet man har prøvet, om man ikke kunde faa Forsvarskommissionen til at engagere sig paa denne Sag. Den højttærede Minister spurgte sig da saa pænt for, om han ikke kunde faa en Anbefaling af Forsvarskommissionen. Vi, som vare Partimedlemmer, vide ogsaa, at det var netop Redningsankeret. Den Gang var det lige ved at gaa i Stykker. Det hang paa et Haar den Gang med hele denne Sags Udvikling. Det var netop den Sag, det kneb for Konseilspræsidenten at føre igennem, da han forlangte Tilslutning til sit Program. Det er sikkert nok, at det viste sig, at her var netop Stedet, hvor Konseilspræsidenten var ved at brænde Fingrene,